

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobců: **a) Společenství vlastníků jednotek River Lofts, Praha 7, Varhulíkové 1578, 1579, 1580, 1581, 1582**, se sídlem Varhulíkové 1579, Praha 7, **b) J. R.**, **c) M. V.**, a **d) Ing. T. T.**, všichni zastoupeni Mgr. Ing. Tomášem Vítkem, advokátem se sídlem Argentinská 783, Praha 7, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: PM Office Center One s. r. o., se sídlem Jankovcova 1595, Praha 7, zastoupena Mgr. Ing. Jiřím Langerem, advokátem se sídlem K Netlukám 1472, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2016, č. j. 6 A 182/2013 - 38,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti žalobců b), c) a d) **se zastavuje.**
- II. Kasační stížnost žalobce a) **se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Úřad městské části Praha 7, odbor výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 5. 12. 2012, č. j. MČ P7 38248/2012/OVT/Lub, změnil rozhodnutí o umístění stavby „Prague Marina Office Center“ v ulici Jankovcova v Praze 7 (dále také „stavba“), a to tak, že se změnil tvar a objem jedné za čtyř

administrativních budov při zachování její funkce. Zároveň vypustil podmínku č. 18, která ukládala žadateli vybudovat zátěžovou komunikaci pro nákladní automobily v areálu Českých přístavů. Tato podmínka byla v původním rozhodnutí žadateli uložena v návaznosti na požadavek stanoviska odboru dopravy městské části Praha 7. Odbor dopravy nicméně v reakci na upozornění, že se tato podmínka netýká projednávaného záměru, od podmínky upustil. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podali žalobci odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 26. 7. 2013, č. j. MHMP 757328/2013.

II.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadli žalobci žalobou u Městského soudu v Praze, v níž vznesli tři námitky.

[3] Zaprvé, oznamovatel nevyvěsil v místě stavby informaci o záměru podle § 87 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Informace byla vyvěšena teprve se zpožděním, a to v místě vzdáleném několik set metrů od plánovaného umístění stavby. Případní účastníci a širší veřejnost tak neměli možnost se s tímto dokumentem seznámit a podmínka citovaného ustanovení nebyla splněna. Zadruhé, odbor dopravy městské části Praha 7 stanovisko podle žalobců změnil nezákonným způsobem, žalovaný se však touto námitkou věcně nezabýval, ačkoliv měl. Zatřetí, žalobci v odvolání namítali, že změna stavby není v souladu s vyhláškou č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „vyhláška OTP“), a s územním plánem. Žalovaný pak pochybil, pokud považoval tuto námitku za nedůvodnou. Zvýšením stavby a změnou objemu totiž dochází k podstatné změně podmínek, za kterých byly vypracovány předchozí studie, a proto měly být vypracovány nové podklady.

[4] Městský soud žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítnul. K první námitce uvedl, že stavební úřad skutečně pochybil, neboť neurčil v oznámení o zahájení stavebního řízení místo k vyvěšení informací o záměru žadatele ve smyslu § 87 odst. 2 stavebního zákona. Správní orgány nicméně s žalobci jednaly jako s účastníky řízení a rozhodly o jejich námitkách. Případné pochybení při vyvěšení informací o záměru žadatele proto nemělo vliv na kvalifikovanou účast žalobců ve stavebním řízení a v jeho důsledku nebyla porušena jejich veřejná subjektivní práva. Žalobní legitimace podle § 65 s. ř. s. je přitom koncipována tak, že žalobce může tvrdit pouze porušení *svých* subjektivních práv. K porušení veřejných subjektivních práv žalobců však nedošlo a žalobci nemají možnost podat tzv. *actio popularis* ve prospěch jiných osob, městský soud proto námitku shledal nedůvodnou.

[5] Co se týče druhé námitky, změnou stanoviska odboru dopravy se podle městského soudu žalovaný zabýval. Jasně totiž uvedl, že podmínka vybudování zátěžové komunikace pro nákladní automobily, která byla změnou stanoviska odboru dopravy vypuštěna, se netýkala původního rozhodnutí o umístění stavby. Zátěžová komunikace totiž původním rozhodnutím nebyla umístěna, což byl také důvod vypuštění této chybné podmínky ze stanoviska. Nemohla být proto ani předmětem rozhodnutí o změně rozhodnutí o umístění stavby, které je posuzováno v nynějším řízení. Závěr žalovaného, podle kterého podmínky

pokračování

obsažené ve stanovisku týkající se jiného řízení nemohly být závazné pro toto řízení, proto považoval městský soud za logický a souladný se zákonem.

[6] Poslední námitku městský soud považoval za rozpornou s odůvodněním obou rozhodnutí správních orgánů. Zejména rozhodnutí stavebního úřadu totiž obsahuje výčet konkrétních posuzovaných skutečností, jakož i posouzení souladnosti záměru s vyhláškou OTP a územním plánem. Ani tuto námitku proto městský soud nepovažoval za důvodnou.

III.

[7] Žalobci podali proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8] Žalobci v kasační stížnosti zopakovali své tři žalobní námitky. K námitce první dodali, že účelem § 87 odst. 2 stavebního zákona je informování veřejnosti, a to tak, aby se veřejnost mohla vyjádřit. Pokud povinnost daná citovaným ustanovením nebyla splněna, veřejnost a potenciální účastníci řízení se nemohli o řízení dozvědět, ani se ho zúčastnit. Závěr městského soudu, že žalobci nejsou aktivně legitimováni k uplatnění práv těchto osob, je porušením práva na spravedlivý proces a popřením práva. K námitce druhé žalobci uvedli, že městský soud došel ke stejnému závěru jako žalovaný, fakticky se však námitkou žalobců nezabýval. K námitce třetí žalobci zopakovali, že podle jejich názoru mělo dojít k novému posouzení vhodnosti záměru a jeho souladu s vyhláškou OTP a územním plánem. Závěrem žalobci v kasační stížnosti navrhli přistoupení veřejného ochránce práv do řízení.

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na rozsudek městského soudu, se kterým se ztotožnil.

[10] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[11] S podáním kasační stížnosti je spojen vznik poplatkové povinnosti [§ 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále „zákon o soudních poplatcích“)]. Kasační stížnost žalobců je třeba považovat za samostatný úkon každého z nich. Každý z účastníků, kteří podali společnou kasační stížnost, je proto povinen zaplatit soudní poplatek zvlášť, neboť každý z nich vystupuje v řízení samostatně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 As 74/2011 - 251, publ. pod č. 2410/2011 Sb. NSS).

[12] Žalobci tuto povinnost současně s podáním kasační stížnosti nesplnili, Nejvyšší správní soud proto každého z nich usnesením ze dne 17. 10. 2016, č. j. 7 As 246/2016 - 13, v souladu s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, vyzval k zaplacení soudního poplatku ve výši 5 000 Kč ve lhůtě jednoho týdne ode dne doručení tohoto usnesení. Zároveň je podle § 9 odst. 3 zákona o soudních poplatcích poučil o tom, že nebude-li poplatek za kasační stížnost ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení o návrhu zastaví.

[13] Toto usnesení bylo právnímu zástupci žalobců doručeno dne 18. 10. 2016 do datové schránky (viz doručka na č. l. 13 spisu Nejvyššího správního soudu). Žalobci b), c) a d) však soudní poplatek za kasační stížnost nezaplatili.

[14] Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích platí, že nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Protože žalobci b), c) a d) soudní poplatek za kasační stížnost nezaplatili, Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. o zastavení řízení o kasační stížnosti žalobců b), c) a d). Žalobce a) (dále jen „stěžovatel“), naopak soudní poplatek uhradil, Nejvyšší správní soud proto věcně posoudí pouze jeho kasační stížnost.

VI.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] V první námitce stěžovatel namítal, že byl věcně legitimován namítat porušení veřejných subjektivních práv jiných osob, resp. veřejnosti. Pokud jde o otázku, zde může stěžovatel namítat i porušení práv jiných osob, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu. K aktivní věcné legitimaci podle § 65 s. ř. s. totiž uvedl v rozsudku ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 Afs 12/2013 - 30, že „řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu a navazující řízení o kasační stížnosti nejsou koncipovány jako *actio popularis*. Žalobce, resp. stěžovatel je oprávněn se dovolávat pouze nezákonnosti, která nastala v jeho právní sféře. Není oprávněn osobovat si námitky vyplývající z práv třetích osob“ (obdobně viz např. rozsudek ze dne 31. 1. 2008, č. j. 2 As 50/2007 - 101). Stěžovatel přitom ani netvrdí, že byl zkrácen na svých právech nesprávným oznámením stavebního záměru ve smyslu § 87 odst. 2 stavebního zákona. Závěr, že ke zkrácení stěžovatelových práv nedošlo, ostatně vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu. Podle té je nedostatek formálního doručení zhojen, je-li z následné aktivity účastníka řízení zjevné, že se s obsahem doručovaného dokumentu seznámil, tj. došlo k materiálnímu doručení, a mohl tak náležitě uplatnit svá procesní práva (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2004, č. j. 7 A 163/2002 - 53, publ. pod č. 629/2005 Sb.). Vzhledem k tomu, že ke zkrácení stěžovatelových práv nedošlo a práva jiných osob stěžovatel uplatňovat nemůže, shledal Nejvyšší správní soud první námitku nedůvodnou.

pokračování

[18] Ve druhé námitce stěžovatel tvrdil, že městský soud se měl zabývat obsahem jeho námitky o nezákonnosti změny stanoviska odboru dopravy. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že městský soud i žalovaný se stěžovatelovou námitkou zabývali dostatečně. Žalovaný i městský soud k námitce shodně uvedli, že stanovisko bylo změněno v části, která se nijak nedotýká stavby, a nebyla tedy ani závazná pro vydání rozhodnutí o umístění stavby a rozhodnutí o jeho změně. Podle § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je obsah závazného stanoviska závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Z podstaty věci může být pro rozhodnutí správního orgánu závazná pouze ta část závazného stanoviska, která se týká stejného předmětu jako rozhodnutí na jeho základě vydávané. Pokud je tudíž v závazném stanovisku týkajícím se stavby A nesprávně obsažena podmínka, která se týká stavby B, nemůže být tato podmínka považována za závaznou pro rozhodnutí o stavbě A. Právě o takovou situaci se jednalo v projednávaném případě. Rozhodnutí stavebního úřadu o změně rozhodnutí o umístění stavby se týkalo výhradně administrativní budovy I.B/1 (podrobněji vymezené v rozhodnutí stavebního úřadu). Změna stanoviska odboru dopravy spočívala ve vypuštění podmínky vybudování zátežové komunikace pro nákladní automobily, neboť tato podmínka nesouvisela s nyní projednávaným záměrem, ale se záměrem jiným. Jednalo se tudíž o zřejmý omyl. Tato podmínka, jak již uvedl městský soud, nemohla být závazná pro původní rozhodnutí o umístění stavby, neboť se s jeho předmětem – administrativní budovou I.B/1 – úplně míjela. V důsledku toho její vypuštění nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o změně rozhodnutí o umístění stavby. Nejvyšší správní soud má tudíž za to, že městský soud a žalovaný tuto námitku vypořádali odpovídajícím způsobem a věcně správně. Stěžovatel ostatně ani netvrdí, v čem měla nesprávnost tohoto posouzení spočívat, resp. co měli žalovaný a městský soud nad rámec uvedeného posuzovat. Ani tuto námitku proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[19] V námitce třetí stěžovatel pouze obecným způsobem namítal, že změnou rozhodnutí o umístění stavby došlo k zásadní změně podmínek, mělo proto být znovu provedeno posouzení souladu změny rozhodnutí o umístění stavby s vyhláškou OTP a územním plánem. Městský soud obdobně obecnou žalobní námitku vypořádal tak, že odkázal na příslušná místa v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, kde stavební úřad posuzoval soulad změny rozhodnutí o umístění stavby s územním plánem a vyhláškou OTP. Stěžovatel nicméně ani v kasační stížnosti konkrétním způsobem neuvedl, v čem spatřuje pochybení stavebního úřadu a žalovaného při posuzování souladu změny rozhodnutí o umístění stavby s vyhláškou OTP a územním plánem. Řízení o kasační stížnosti je přitom ovládáno dispoziční zásadou a Nejvyšší správní soud je vázán, vyjma případů taxativně uvedených v § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s., důvody uplatněnými v kasační stížnosti. Obecnosti kasační námitky proto musí odpovídat také obecnost jejího vypořádání, neboť není úkolem správních soudů, aby domýšlely konkrétní aspekty tvrzené nezákonnosti a nahrazovaly tím činnost žalobců, kteří si v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* musí sami střežit svá práva (srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, publ. pod č. 312/2004 Sb., a ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95). Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbyvá, než rovněž odkázat na odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného, která obsahují posouzení souladu změny rozhodnutí o umístění stavby s územním plánem a vyhláškou OTP, včetně odkazů na jednotlivá ustanovení vyhlášky OTP a stanoviska dotčených orgánů. Nejvyšší správní soud proto považuje závěr

městského soudu, podle něhož jsou rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného náležitě odůvodněna, za správný. Ani poslední námitku proto Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou.

[20] K stěžovatelovu požadavku na přistoupení veřejného ochránce práv Nejvyšší správní soud podotýká, že pro takový postup neexistuje zákonná opora. Podle § 105 odst. 1 s. ř. s. jsou účastníky řízení o kasační stížnosti stěžovatel a všichni, kdo byli účastníky původního řízení; účastníky řízení o žalobě jsou pak podle § 33 odst. 1 ve spojení s § 69 s. ř. s. žalobce a žalovaný správní orgán, a ve smyslu § 34 s. ř. s. případně osoba zúčastněná na řízení. Další účastníky řízení s. ř. s. nezná, výčet je přitom taxativní, nikoliv demonstrativní. Veřejný ochránce práv může sám podat žalobu podle § 66 odst. 3 s. ř. s., jestliže k jejímu podání prokáže závažný veřejný zájem. V nyní posuzovaném případě tak však neučinil, ostatně žalobu podali sami žalobci. Nejvyšší správní soud proto ve vztahu k stěžovatelovu návrhu žádné kroky nečinil.

[21] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

VII.

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatele podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti stěžovatele příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti stěžovatele nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Řízení o kasační stížnosti žalobců b), c) a d) bylo zastaveno, žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[23] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. února 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu